Napsal uživatel Tomáš Pohl
Úterý, 18 Říjen 2005 04:00

(reportáž z druhého základního kola Notování pod Vyšehradem)

Křtů nových desek jsem už zažil dost. Ale ve čtvrtek 6. října 2005 jsem v byl v P-klubu v Trojické v Praze poprvé přítomen křtu znělky. Třetí ročník soutěže Notování pod Vyšehradem má totiž svou znělku, jejímž autorem je Olda Dolejš, kapelník Sekvoje.

Křest zahajoval druhé základní kolo soutěže. Z reproduktorů se ozývalo bublání a šumění Vltavy, řehtání Šemíka a zněla píseň *Podej láhev svou*. Vltavskou vodou desku se znělkou pokřtila Zuzka, tedy Bublina mladší. Zuzka měla přitom v náručí nejmladší návštěvnici soutěže, mou blond lásku z Telče, Aničku Linhartovou. Anička kromě tatínka Kuby Linharta dokázala zaměstnat široké okolí, zpívala, tancovala a povídala.

Přiznám se, že některá jména soutěžících tohoto kola mě příliš neoslovovala, ale o to je vždy lépe, když v podstatě ne příliš známá a hlavně ne moc slavná jména příjemně překvapí.

Jako vždy fungovala Pořadatelská rada, kde stabilní složení doplnil Pavel Pokorný, písničkář z Třebíče. Pavel obsadil v minulém (pořád nelze psát loňském) ročníku hezké třetí místo. Při vyslovení jeho jména zněl, pokud se nemýlím, zejména potlesk mladších diváček.

Jako první vystoupila pražská kapela **Fiannan** s písněmi : *Sedm propitých nocí*, *Bouře*, *Sam Hall* a *Finnegan*. Fiannan hrál ve složení : Radek Bezděka (kytara a zpěv), Luisa Pánková (flétna a zpěv), Jiří Pobuda (kytara, harmonika a zpěv), Markéta Janatová (housle a zpěv) a Martin Pobuda (perkuse a zpěv). Fiannan hraje pravidelně blízko mého bydliště v KD Krakov, ale pořád se míjíme. Kapela miluje keltský styl hraní, kde písně zní s českými texty i v originále. Potěšila mě píseň *Bouře* zpívaná Markétou v anglickém originále. Znám ji s českým textem Pavlíny Jíšové z repertoáru Nezmarů. Fiannan hraje hezkou rytmickou hudbu a je vidět, jak je to baví. Ale na druhé straně musím říci, že v této oblasti hudby mám kapely, které mám raději.

Jako druhý v pořadí zazpíval **Karel Carlos Král** z Rokycan. Carlos překonal dosavadní rekord Páji Jindráka, který koncertoval, jak se přiznal na minulém kole, naposledy před devíti léty. Carlos vystoupil sólově naposledy v roce 1986 v Polské, blahé paměti. V Carlosově podání zněly písně: *Cowboy se zdá*, *Otoman*, *Už odlétá*
a
Slámový víno
. V Carlosových textech se mísí humor s poetikou, má velmi osobité podání. Například mi utkvěla v paměti část textu písně
Otoman
. "když si nymfomanka zkusí plavky, vrací je zpátky, je na nich moc látky...". Carlose bych někdy rád potkal na samostatném koncertu někde v nějakém klubu.

Sympatickou dívku ze Slaného, **Simonu Klímovou**, zná publikum Notování, když v minulém ročníku soutěžila ve dvojici se Slávkou Podobovou jako duo Proti srsti. Shodou okolností to bylo rovněž druhé kolo 7. října 2004 a děvčata postoupila. Proti srsti ale už nehraje, protože se Slávka stala maminkou. Simona přednesla své písně s názvy :
Viktor
,
Slunce na řasách
,
Na

Zpěvačka Kámene úrazu, Daniela Sedláčková

foto: Tomáš Pohl ©

Olymp a *Skála*. Ne, že by se mi Proti srsti loni nelíbily, ale myslím, že sólová dráha Simoně velmi svědčí. Zpívá nádherně a především má krásné písně. Při písni Viktor, popisující slánského bezdomovce mi šel po zádech mráz. V písni *Na Olymp* reagovala Simona na televizní soutěž Česko hledá Superstar či spíše obecně reagovala na slávu a pád ze slávy mladých lidí, kteří se ocitli v žentouru showbussinesu. Moc jsem si přál, aby Simona postoupila.

Pražská kapela **Houpačka** je složena z velmi mladých lidí. Kluci a holky jsou totiž žáky pana učitele Kuby Linharta, který jim ten večer se svou Aničkou přišel držet palce. Není zvykem

uvádět věk účinkujících, ale u Houpačky udělám výjimku : Iveta Pisingerová (14 let- flétna), Denisa Nováková (15 let- zpěv), Katka Ševčíková (15 let- flétna a zpěv), Patrik Michalů (14 let - el.kytara) a Matěj Zralý (15 let- akustická kytara). Houpačka už hraje 4 (!) roky a má za sebou i úspěchy na Dětské Portě. Zatím má Houpačka převzatý repertoár, který zazněl i ten večer : *Dva havrani* (Asonance), *Mezi horama* (Čechomor), *Zabili* (Balada pro banditu) a *Zvon* (Hana Ulrychová). Zejména Denisa vládne velmi pěkným hlasem za mohutné podpory Katky. Jen Patrik a Matěj se podle jejich maminek vymlouvají na mutování a nechtějí krom hraní děvčatům ve zpěvu pomoci. Je zvykem psát o konečném pořadí až v závěru reportáže, ale u Houpačky udělám opět výjimku. Myslím, že krásné čtvrté místo by se mohlo jmenovat i Cena pro sympatickou a milou kapelu. Moc držím palce, ať se těm dětem daří.

Jako předposlední měl vystoupit Pavel Jim Macháček, jinak kontrabasista Falešné karty, jenže jeho autobus z Brna nabral skoro hodinové zpoždění, takže namísto něj vystoupil, nebojím se to tak nazvat, meteor tohoto kola - **Kámen úrazu** z Prahy. Půvabný základ kapely tvoří dvě hezké dívky: Daniela Sedláčková (zpěv a autorka většiny písní), Blanka Matoušková (zpěvačka většiny písní) a Antonín Podlaha (nenápadný, ale velmi hezky slyšitelný hráč na foukací harmoniku). Do kapely dále přišli Michal Aron (zpěv a ak., kytara), Martin Lasevič (zpěv a ak.. kytara) a konečně Martin Jursa (basová kytara), Daniela, dívka z Karviné, uvedla jako kapelnice tyto skladby : *Ráno, když svítá*, *Patní kový blues*
,
Když se stmívá
a
Balada
(blues) o nevydařeném večeru. Po doznění první písně jsem věděl, že další postupující je na cestě. Kapela má švih, drajv, radost ze hraní, velmi dobře jim to zpívá a vybrané písně byly jedna lepší než druhá. Michala Arona znám z kapely Vnitřní světlo a potkávám ho skoro na každém koncertu, ale v závěrečné písni přesvědčil, jak dobrý je zpěvák i kytarista. Mezitím ale dorazil
Pavel Jim Macháček
, stejně jako Jirka Zip Suchý v říjnové Krychli, celý v bílém.

Pavel usedl, naladil a spustil. Hned po první písni s názvem *Všem* jsem si říkal, cože ti basisti všechno neumějí ? Potom šly další:
Lesní víla
a

Jack London
,
O čem Shakespeare nenapsal
a
Nedokončené blues o poslední cigaretě
. Když Pavel

Pavel Jim Macháček, jinak basák Falešné karty

foto: Tomáš Pohl ©

dozpíval a dozněl velký potlesk, nezáviděl jsem Pořadatelské radě a současně litoval, že postupují jen dva.

Je velmi těžké dávat na pomyslné misky vah velmi dobrou písničkářku a velmi dobrého písničkáře, pokud neutvoří dvojici. U Pavla Jima Macháčka si Cimbura připomněl jeho noční sejšn na Folkové růži, když mu rušil spánek ve stanu přechodem z Kapitána Kida na Lady in Black.

Po přestávce vystoupil jako host **Jeroným Jerry Lešner**. Jeroným měl nedávno svátek, alespoň jsem to nepříliš časté jméno četl v kalendáři. Nějak jsem ho už dlouho neslyšel, takže z tohoto milého hosta jsem měl mimořádnou radost. Jerry mi řekl, že to s vystupováním nebude přehánět, neboť je třeba mít čas na skládání nových písní, když mnohokrát opakovaná hymna Folktimu už tolik netáhne. A tak zněl reportoár, který ti, kteří Jeronýma častěji slyšeli, znají. Cimbura nazval před vystoupením Jeronýma adolescentní hvězdou minulé dekády, ale je pravda, že ten hubený kluk, co v minulém století úspěšně soutěžil na Folkovém Kvítku, je dávno velký chlap a to nejen proto, že jeho bradu ten večer zdobila malá bradka. V přídavku Jeroným zazpíval *Karneval v Riu*, tedy píseň kapely Kvokál, s níž Jerry účinkoval. Prý bude mít Kvokál opět derniéru, ale jistě není poslední.

Pak přišlo vyhlášení výsledků. Mezi písněmi obsadily čtvrté až první místo písně kapely Kámen úrazu, v čele s Baladou o nevydařeném večeru a Patníkovým blues. V postupujících kapelách Kámen úrazu zcela s převahou zvítězili u diváků. Pokud jde o druhého postupujícího, Pořadatelská rada se přiklonila k Pavlovi Jimovi Macháčkovi.

Příští základní kolo se koná 3. listopadu 2005, opět v 19, 30. Uslyšíme a uvidíme **Jardu Řehulku** z Příbrami,
Michala Vaňka
z Nového Boru, duo
Quaoar
z Prahy, kapelu
Pročne
z Hradce Králové, kapelu
OldaCrz
z Prahy a
Triumvirát
z Prahy. Hostem je kapela
Toman a Lesní panna
z Blovic na Brdech.

Takže je jistě se na co těšit.